

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Виходить щодругий день

Рік I.

Станиславів, п'ятниця 22 серпня 1941.

Редакція і Адміністрація: Станиславів,
пл. Міцкевича ч. 2
І пов., т. тел. 10-53.

ЦІНА 50 коп.
або 5 піс. Феніків.

Ч. 14.

Preis 5 Pfennig, oder 50 Kopeks.

UKRAINISCHES WORT
Schriftleitung und Administration Mickiewicz-Platz Nr. 2.

Erscheint am Dienstag, Donnerstag und Samstag.

Вирішальні бої на Україні Велика перемога німецької армії біля Києва, Одеси і Миколаєва

В боях коло Умані Німці взяли в полон 60 тисяч полонених, 84 панцерні вози, 530 гармат і багато військового матеріалу — Коло Коростеня попало в полон 17.750 бійців, 142 панцерні вози, 123 гармати — В порті Миколаєва Німці захопили 1 боєвий корабель 35 тис. тон, 1 кружляк 10 тис. тон, 4 контрторпедовці і 2 підводні човни — На Атлантику Німці затопили англійські 2 пароплави 20 тис. тон.

Німецьке радіо повідомляє:

З Головної Кватири Фіфера 19 серпня доносять:
Як вже повідомлювано окремим звідомленням, в боях, що ведуться на південній Україні, в яких взяли участь німецькі, румунські, угорські й італійські сили, виказуючи при тому високі похідні досягнення, попав цілий край на захід від Дніпра в німецькі руки.

Проти м. Одеси і поодиноких менших вузлових містів на долині Дніпра, де ще находяться советські сили, розпочато наступ.

В перебігу цих боїв ворог зазнав найтяжчих кривавих втрат. В боях біля Умані ворог втратив кругло 60 тис. полонених, 84 панцерні вози, 530 гармат і невідому кількість іншого воєнного матеріалу.

У весняному порті Миколаїв впали в німецькі руки слідуючі кораблі, що находилися на котви: 1 боєвий корабель 35 тис. тон, 4 контрторпедовці, 1 кружляк 10 тис. тон, і 2 підводні човни, затоплено 1 підводний човен, другий важко ушкоджено, як і вінож здобуто пливаючий док навантажений льокомотивами.

При наступі на порт Одесу повітряні сили затопили 9 великих транспортовців тяжкими бомбами, 3 боєві кораблі, між ними 1 кружляк важко пошкоджено.

Також в боях біля Києва і Коростеня советські сили зазнали дуже

важких втрат. Від 8 серпня взято до неволі 17.759 полонених, здобуто 142 панцерні вози, 123 гармати, один панцерний пойзд і велику кількість іншого воєнного матеріалу. Далекоссяглі боєві літаки затопили в Атлантику з поміж сильно береженою конвою 2 великі ворожі пароплави поємності 20 тис. тон.

Останньої ночі атаки сильних відділів повітряної сили були звернені з очевидним успіхом на центральну англійську будову кораблів у Сандерленді. Інші літаки бомбардували ріжні летунські майдани на острові.

В північній Африці німецькі й італійські штурмові літаки атакували портсі споруди Тобрука, при

чому пошили бомбами хагазини й

майдани до вивантажування товарів. Ушкоджено тут теж один ворожий корабель.

Британські літаки кинули останній раз на деякі місцевості західної Німеччини бомби. Цивільне насе

лення мало тільки малі втрати.

Матеріальних або оборонних шкід не було. Нічні місливці, боєві лі

таки й зенітна артилерія збила 12 британських літаків. Поодинокі со

ветські літаки пробували налетіти на північно-східну Німеччину, але

були примушенні зенітною артил

лерією завернути назад.

ОГОЛОШЕННЯ

Всі посадачі парусних човнів, чайок, складаних човнів і каяків — повинні ПРОТИГНОМ 5-ти ДНІВ ЗГОЛОСИТИ ЇХ ПІСЬМЕННО до ПОЛІЦІЇ БЕЗПЕКИ (ГЕСТАПО), Станиславів, вул. Неліці ч. 15. Хто не посдухає цього приказу, буде покараний.

ГЕСТАПО — Станиславів.

BEKANNTMACHUNG

Alle Besitzer von Segelbooten, Kanäle, Falt- und Ruderbooten haben INNERHALB 5 TAGEN diese Boote SCHRIFTLICH bei der SICHERHEITSPOLIZEI (GESTAPO) Stanislau, Strasse der Polizei Nr. 15, ANZUMELDEN. Ein Versäumnis zieht Bestrafung nach sich.

GESTAPO — Stanislau.

Доставляйте негайно збіжевий контингент на заготівельні пункти — Поставка почалась від 15. серпня 1941.

Земля — рідна українська земля, осівана в піснях народом, звільнена у віршах поетами, злити кров'ю найкращих синів, зрошені потом українського хлібороба!

На цій землі від віків панувала польська шляхта, царські дворянини. На цій землі „паношились“ спекулянти ідей, сталінські прибічники, а українському мужикові залишалась тільки тута за шматком рідної землі, тільки бажання вільно, весело, без поміщицьких гайдуків і більшовицьких погоничів вкладати свій труд на власному загоні.

Зараз ця мрія сповнюється, зараз українське селянство є напередодні великого господарського перелому, напередодні сповнення своїх вікових бажань, напередодні увласнення його безмежними, родючими ланами України.

А в чим увласнююти, в чим наслідяти. Є в нас стільки родючої землі, що кожна українська селянська сім'я могла б одержати не менше 20 моргів землі. А ще ж українська, селянська сім'я має виділити з поміж себе ряди народної інтелігенції, робітництво, купецтво, армію, заповнити собою місто. Чи ж потрібні нам большевицькі колгоспи, чи потрібна нам рільничя еміграція в мальярійну Аргентину? — Не!

Але цьому моментові мусить українське селянство вийти назустріч, мусить здати ще не один іспит, щоб дати твердий доказ національної, громадської і господарської зрілості.

В душі українського хлібороба мусить палати невгласимий вогонь любові до рідного народу, до рідної землі. Український хлібороб мусить виказати свою велику господарську справність, культуру, український хлібороб мусить піднестися думкою понад свої особисті інтереси.

Зараз ще йде війна, великий шмат української землі ще під чоботом червоного ката, а велика частина українського народу двигає червоне ярмо. Наші брати ще мучаться, — чи можемо ми, чи вільно нам в такий момент побиватися лише за свою особисту користь, вигоду, наживу?...

Зараз звільнені українські землі творять боєве запілля, тут і там на цих землях, не так ще добре організоване нове життя, не так ще наладнані господарські відносини. Коли з того приводу, з якістю свої особисті втрати напливати кому в серце гіркота, то чи має він право жаліти втрату набутого добра, коли на фронтах тратять живні ри безцінне добро — життя?

Чим краще ми всі на своїх місцях виконуватимемо свою працю, ти більше спричинимося до скрішої і повнішої перемоги над ворогом, тим скоріше станемо господарем в своїй хаті.

Зараз кінчається літо, наближається осінь — кінчиться один господарський рік, почнеться другий. Гряде пора збору плодів — цілорічних трудів і пора засівів — на дій. Хай ніхто не дивиться, що цей, чи той загін не його, так краще, хай пропаде. Ні! Так не можна хліборобів думати. Кожний загін — це передусім рідна українська земля, земля, з якої відпала ненависна п'явка: польський поміщик і московський загарбник. Земля, яка не може і не попаде чінко-

му іншому в руки, як українському хліборобові, земля, яка заряжася прокормити український народ і його друзів.

То ж кожний клаптик землі, чи то власний, чи ще безвlasницький, державний, — охолити чуттям українського патріота, проглянути зором дбайлівого господаря, обробити жертаєнним трудом чесного українського хлібороба.

Пам'ятаймо, що ми в напередодні гігантської земельної реформи і любов'ю до рідної землі, прив'язані до неї, чесним і жертвеним трудом ми ще раз підтвердимо споконвічне право до неї. А даліші — вирозумілим, спокійним, своєчасним виконанням обов'язків супроти держави ми скріпляємо її міць, приспішуємо повний розгром історичних ворогів України і приспішуємо день повної свободи всього Українського Народу на всіх його землях, наближаємося до моменту, коли український хлібороб, зведенний польсько-московським поміщицтвом і сталінським комунізном до ролі наймита — стане єдиним господарем у власній хаті, на рідній українській ниві.

ВІЙНА ЩЕ ТРИВАЄ

Хіба не треба підкреслювати, що настав момент, на який ждали не тільки ми. Тепершина хвила має бути завершенням життєвих тенденцій народу на протязі довгої історичної боротьби з Москвою і Польщею. Можна ріжко підхоплювати політичну ситуацію, можна так чи інакше міркувати про майбутнє, але не вільно наїз забувати ні на хвилину одної речі: що саме Йде найбільший у світі бій за існування України, якої складовою частиною бути Україні, є нашим основним національним імперативом. Це чітко, що не чуло над собою гуркоту літаків, що не судило

нам безпосередньо приймати участь в бою. Кожний з нас на своєму пості праці повинен всеціло влучити себе у великий воєнний табор агікомінтернівської Европи. Дехто думає: війна пройшла, Німці і так поб'ють большевиків, а за той час треба гозглюнти за чимось конкретним, якось вигідно улаштуватись, подумати про своє особисте майбутнє і т. п.

Такі настрої країнною шкідливі. Ми, не сміємо забувати і того, що суспільність, яка хоче бути учасником війни, обов'язує дисципліна праці та координація сил, а не їх розпорощення. Якщо в нас мали

бути якісь відосредні тенденції, відхилені порахунки, роздори та міжусобиці, то видно, не здаємо собі справи, що знаходимося в стадії війни, коли такі прояви засуджують нас відразу на поразку. Вже самою внутрішньою незгодою відсунули б ми себе від участі в війні та від результатів побіди, яка чекає переможців. Не забуваймо, що війна в самому розгарі і навіть по перемозі над большевиками треба буде боротись ще дії.

Живемо якось більше настроями, чим ясною і розумною свідоцтвом політичної ситуації. Очевидно, що в таких великих моментах ми можемо сіс бути холодних раціоналістів, але теж з другої сторони, не вільно наїз попадти в такі чи інші генеральні настрої, що з'являються в парі з такими чи іншими політичними ускладненнями. Ясно, що деякі речі можуть нас хвилювати, але не сміють міняти нашого

політичного наставлення, а через це дисорганізувати нас „психічно та відтагати від єдиної конечного напряму, від єдиної девізи найближчого часу: „Большеві мусить бути знищена“. Беззастережною конsekvençioю такого клича є наїза співпраця з тими силами, що завдають большевикам смертних ударів. Отже, всі наші сили, які мають до диспозиції, передусім цілу нашу економіку мусимо влучити в могутню воєнну машину, доказуючи так свою активну участь у визвольних боях Европи. Передусім наше село повинно бути свідоме цього, що чекає його жертаєльна, але віячна праця на своїх нивах, та що достава рільних продуктів для армії та для міст має бути посунена до максимальних меж, щоб так бодай в деякій мірі дорівнати тим жертвам крові, які складає армія на полях бою.

ЗАВИЦЬКИЙ.

Українці в Генерал-Губернаторстві

В склад „Генерального Губернаторства“ ввійшли з української етнографічної території: Холмщина, Підляша, Засіння і Лемківщина з 700.000 душ населення. Крім цього на терені Ген.-Губернатоства знайшлаз більша кількість бувших заточенців і уткачів, а в самій Німеччині коло 86.000 полонених з бувшої польської армії і коло 60.000 робітників з бувших советських теренів і з самого Генерал-Губернаторства.

Щоби розбудові національного, культурного і господарського життя цього українського населення дати відповідний напрям, створено в Кракові т. зв. „Український Центральний Комітет“ (з початком червня 1940 р.).

УЦК вів свою працю за посередництвом 26 Українських Допоміжних Комітетів, 41 Районних Делегатур, 109 Волосних Делегатур та 965

мужів довір'я, при чому в УДК і Делегатурах працювало 235 платних службовиків. Бюджети УДК, чергові головно з вкладок чи т. зв. національного податку, виносили від кільканадцяти тисяч до 150.000 золотих річно.

Висліди праці УЦК Комітету були з кінцем березня 1941 р. такі:

I. Шкільний сектор: 914 народніх шкіл (з того 12 приватних) з 1.398 учителями і 91.782 дітьми; 2 коед. гімназії в Ярославі і Холмі з 35 учителями і 1.037 учнями; учительський семінар у Криниці з 12 учителями і 160 учнями; 9 проф. сільгosp. школ з 23 учителями і 2.368 учнями; 6 господинських школ з 18 учителями і 203 ученицями; 7 торговельних шкіл з 32 учителями і 610 учнями; 2 проф. купецькі школи з 5 учителями і 107 учнями; 5 промислових шкіл з 15 учителями і 270 (Закінчення на 4 і 5 стор.).

БОГДАН ФЕДОРОВИЧ

З ЖИТТЯ БОЙОВИКА

В рр. 1929—1932 добре було знане кожному українському підпільнику на ЗУЗ прізвище комісаря польської поліції у Львові Чеховського. Він разом з комісаром Білевичем вів найзажніші українські політичні справи. Оба вони вілялися п'язами політ'язнів зі справ Східних Торгів, Бібрки і всіх справ 1930 року. На відміні тодішніх процесах підсудні вказували на них, як на співчинників жахливих побій, знущань, бо сане вони давали на сази своїм підвлідним політичним агентам тортурувати політ'язнів.

Членіт, аванс за авансом — а все це коштом крові і десяток літ тюрем жорстоко мучених молодих українських державників-борців, що випали на своєму прапорі і зійвицій наказ: „Здбудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Ні». *

Комісар Чеховський, низький смагливий мужчина, дещо скідний тип з характеристичною бородавкою на лиці, втівлений під час допитів в обличчя жертви слідив уважно найдрібнішу гру мускулів на її лиці і немов хижак звірина ждав, коли зможе віддати жертву своїм „асистентам“ для дальнішої успішнії „роботи“. З ОУН насміхався, жартував, певний, що за ним стоїть ціла польська держава, з великим справним поліційним апаратом, яка унеможливить навіть бойовикам ОУН пісту за друзів. Та перечислився, бо проти сил і справності польської поліції стоять фанатизм, погорда смерті, впertia і посвята.

З цією припадково відкрила ОУН приватне мешкання ком. Чеховського. Вліті 1931 р. зустрілося в ранніх годинах на вул. Стрийській, недалеко площі Сокола-Батька двох людів, ком. Чеховський ішов жва-

вою ходою до міста, мабуть до бюро, а бойовик ОУН Дзвін, колишній клієнт Чеховського йшов на організаційну явку за місто. Холодний, ворожий погляд кинув на себе два знайомі. Виминулися й оглянулися оба поза себе. „Це він десь тут живе — Йде рано до бюро“ — подумав Дзвін. „Добре мешкає, дуже добре мешкає, за містом, мусить проходити побіч Стрийського парку. М'яю тут людей, було б легко його „зробити“, ризико мале — жертви з нашої сторони не буде. Такі думки почали снуватись у голові Дзвона. Тоді й перерішилась доля ком. Чеховського. *

В звіні членів ОУН у Дзвона був молодий 20-літній юнак Юрко Березинський. Високий, пристійний, з живими блискучими очима цілим світом належав до ОУН. Її історію, її бойовиків знав усіх на пам'ять, щоранку будила його зі сну думка про Організацію, думка про неї заколисала його за рік на вічний сон в Городку Ягайлонському. В душі леліяв мрії поміртвіти й сої з ворогом і показатися гідним своїх старшин друзів.

І саме цей юнак дістав наказ від Дзвона прослідити спасіб життя ком. Чеховського: де живе, куди ходить рано, якими вулицями, в котрій годині вертається з бюро,

чи виходить систематично ввечорі й куди? Живий усміх і радість в Юркових очах є відповіддю на наказ провідника. І Дзвін бачить, що найбільшу радість зробив би Йому, коли б дав ту „роботу“ саме Йому до виконання. Інвігіляційну працю виконує Юрко не самий, він має у своєму звіні ще двох друзів, вони Йому стають до помочі. Але й трохи людей до слідження може бути за мато, особливо, коли слідження треба вести біля Слідчого Відділу Польської Поліції на вул. Казимирівській, а там крутиться багато агентів. Юрко дістас до помочі ще й дівчину Міру.

Вже перший тиждень інвігіляції приносить добре висліди: ком. Чеховський мешкає в чиншових блоках при вул. Стрийській напроти площі Сокола-Батька. Щоранку виходить з дому в год. 7:20, йде вулицею Стрийською, опісля альєю Стрийського парку виходить знову на вул. Стрийську і нею йде аж до трамвайної зупинки. Трамвасм іде вже звичайно автобусом і то не систематично, в ріжки годинах. Якої не бути правильності в породненіх заняттях ствердиги не було можливо. Ввечорі не ходив ніколи сам, зрештою виходить вічором рідко. Час-до-часу і ранком ішов з агентом, але було це рідко. (Даліше на 4 стор.)

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ СТОРІНКА

Р. Славич

Т-во «Просвіта» й українська національна ідея

Минулося страшне лихоліття для українського народу. Як кошмарний сон відійшло в безодно віків гнітуче, нищіве панування зарозумілої, самопевної, нетolerантної зграї верховодів сумної пам'яті польської республіки. Двадцять років «нацифікації», чи то пак «винищування всього», що українське, пройшло, але народ Західної України не щез із лиця землі. Саме в найгіршу, найгрізнішу хвилину, коли збожеволіла від розкошів польська верхівка, готувалася до рішаючих ударів по всьому організованому українському житті, наступив ганебний розпад згангренованої, розірваної до тла нездоровим шовінізмом польської держави.

З черги на європейську арену, в межі Західної України, вступив другий партнер, другий скажений зоологічним ненависництвом до українського народу «приятель», позаієтськи облудний і варварський «брат і товариш» москви, докурни з своїми грузинами й іншими жидами. І знову два довгі роки страждань, болюче кровавився український народ, замешканий у загумінку, що зветься Західня Україна. Бракувало ще лише кількох тижнів, кількох місяців, а вся українська інтелігенція, все свідоме українське селянство, сам цвіт народу була опинилася в смертельних обіймах львовитої Півночі, в тайгах і тундрах Сибіру аж по Камчатку.

Все це лихоліття за нами. Двадцять років польської неволі та два роки большевицької неволі скінчилися для нас щасливо. Починаємо на загальний руїн нове культурне життя.

І цікаво, що скільки разів не починається процес відродження українського народу, завжди він виходить від намагань розвивати освіту широких народних мас. Жив, здорована частина української інтелігенції завжди за підстави своєї громадської роботи вважали ширення національної освіти серед народу, серед міщанства та селянства. Так було в 1848 році, в тому пам'ятному році знесення панщини й пробудження українського народу в австрійській займанчині, коли то українці заснували у Львові освітнє товариство «Галицько-Руська Матиця», так було й у 1868 р., коли то о. Степан Качала разом із народовецькою університетською молоддю дав почин до оснування товариства «Просвіта».

Це був саме щасливий почин. «Просвіта» — перше товариство, яке серед тодішньої московільської мертвеччини проголосило українську національну ідею, ідею окремішності та самостійності українського народу, ідею його національної єдності без огляду на державні кордони й узялося до праці над культурним піднесенням нашого народу, кладучи в основу тієї практики живу мову народу та його потреби.

Невеличкий був той гурток людей, що в «Просвіті» підніс прапор української національної ідеї. Але

сила тої ідеї, її живучість, були, як каже історик тоді цього життя — така велика, що наші народні робітники, одушевлені ідеєю, поборювали всі труднощі й перешкоди: ворожнечі чужих, байдужність своїх, темному й бідністю народних мас і їшли завжди далі й далі, ширячи між самим народом освіту та здобуваючи її умі й серця для нашої національної ідеї.

І як з невеличкого корінця виростає широке, кріслате могутнє дерево з численними гілками, так ціле наше теперішнє життя виросло з тих починів, що родились у «Просвіті», або колах просвітніх діячів.

Тепер, коли дерево української національної свідомості вросло своїм корінням так міцно в наші народні маси, коли наша народна праця видала вже такі плоди, що ніякі бурі нам не страшні, то це в великій мірі заслуга «Просвіти».

Слухно головний Виділ товариства «Просвіта» у Львові з нагоди 70-літнього ювілею існування товариства кинув був гасло:

Через «Просвіту» до воскресення!

Українські народні маси в 1937 р. підхопили цей поклик радо та з захопленням, у тій свідомості, що з поширенням знання й національного виховання, з поширенням поголовного членства «Просвіти» приде скоріше національна тутість і єдність, а в купі з цим здійснення наївщого українського всенародного політичного ідеалу: української самостійності й незалежності на цілій нашій етнографічній території.

Відновлюймо тепер знову просвітнянське життя на терені всієї славніславівської області, відбудовуймо його без тіні якого небудь народництва, без роз'єднання думок, без ефільтровських, злочинних чварів і сварок, а з'єднані одною великою ідеєю в міцну, свідому свого значення й своєї найвищої мети громади!

ОГОЛОШЕННЯ

Приступайте в члени «Просвіти»!

Записи приймають усі читальні, а для міста філія «Просвіти» (канцелярія) при вул. З-Мая 21 нов. о год. 8—16).

Випуск: для села 2-50 крб.,
для міста 5-00 крб.

Вкладка: для села 12 — крб. річно
для міста 24 — крб.

Вся молодь —

до «Січі»

Історичні події, які во довгих вичікуваннях порушили врешті безпосередньо український народ, які протягом короткого часу звільнили нас від двох найзанекліших ворогів: Польщі та большевів, привертають історичну справедливість і ставить наш народ на таке місце в Європі, яке йому слушно належиться. На жахливих руїнах чорного минулого треба тепер нам будувати нове власне життя й вправляти все

те, що зла воля грабіжників досі знищила, або викривила.

Большевицька влада залишила по собі великі викривлення, головно в духовому житті нашої молоді. Больше вицьки добавчуючи, що в будові своєї держави вони можуть опертися тільки на молодому, в пластичній мові глина психікою, поколінні й тому застосували в нас свої питомі методи «виховання»: комсомол як школа донощиків і кар'єровичів, культ брехні та лицемірства, недисциплінованість, привичання до грабунів і крадежей та інші. І треба призвати, що в деякій частині молоді ці методи знайшли відповідний

корінник. Напад «Буй-Тура» не є в комплекті, тому це відбивається на самій грі, ака попросту переходить в сильну гру і стріли на ворота виходять слабі, необміковані.

Січовики мають гарні позиції, можуть навіть добити ворота, однак, під воротами збиваються в кущ, і не знають, що зробити з м'ячем.

У 35-ї хвилині щойно Маруєвич пробивається через оборону противника і сильним стрілом добуває ворота на користь «Буй-Тура». Перша половина кінчиться ремісом вислідом.

У другій половині слідна перевага «Буй-Тура», напад має часто гарну нагоду добути ворота, однак стріли трапляють всюди лиш не на ворота. Оборона «Буй-Тура» висувається знову майже на половину грища, що часто використовує «Січ», заграючи лівим крилом, а це створює небезпечні ситуації під воротами «Буй-Тура».

Хвилинами знову гра стає лініва, лini momenti бувають повні емоцій, коли хтось з атаку «Січі» замість у ворота — стріляє «в небо», або коли всі вже сподіються, що «Буй-Тур» освоє добуду ворота, а в тій хвилі, стріли заводять.

Щойно наприкінці гри Деманчук гарно подає Ярмолюкові, цей Бордюкові, а Бордюк повним стрілом в ріг добуває ворота і вирігує вислідом.

Треба відмітити, що дружина «Січі» гарно фізично представляється, має досить доброго воротаря і оборону, лише напад мусить багато над собою працювати, щоб навчитися стрілати.

У «Буй-Тура» брак карністі, грачі «заскаво» входять на грище вже під час самої гри, що не могло не відбитися на самій грі. Провід «Буй-Тура» повинен звернути на це увагу і більше працювати над карністю в дружині.

Судіював п. Кардан.

В. ПРИДУН.

Загальні збори

«Жіночої Служби Україні»
в Станиславові

Два 17. VIII. ц. р. відбулися перші Загальні Збори товариства «Жіноча Служба Україні». На збори зібралися 105 жінок, у більшості б. членки «Союзу Українок» і інших товариств Станиславова. Своєю численністю участю вінавило жіноцтво свою велику радість і охоту до праці по дволітній перерві за большевицького панування на наших землях.

Збори відкрила і провадила б. довголітня голова «Союзу Українок» П. Амалія Рублева, якій зорганізований жіночий Станиславов віддало з новими довірям і на будуче провідництво товариства.

У кількох щирих словах згадала п. Рублева дволітню розлуку зі своїми товаришками праці та виявила велику радість з нагоди нової зустрічі з жіноцтвом перед новими умовами праці. Глибоку пошану зложила перед тінями померлих жінок-громадянок, а тим, яких на силу вирвано з наших рядів і заслано далеко на Сибір, переслала палький привіт.

В дальнішому п. Рублева зложила звіт з діяльності жіночества Станиславова до

Всі в члени «Просвіти»!

часу уконституовання „Жіночої Служби Україні“!

Згідно з прийнятим у Львові статутом „Жіночої Служби Україні“ намічено план праці в нашому терені з прімененням вимог льокального характеру. Крім загальної праці в товаристві нестягнулася праця спеціальна у таких секціях: пропагандивно-організаційній, культурно-освітній і господарсько-імпрезовій. До праці у керуванні і організуванні жіноцтво покликано виділ в такому складі: Амалія Рублева — голова, Стефанія Литвиновичева — містоголова, Ліда Мойсеевич — секретарка, Ярослава Вишарчук — скарбничка і 7 членів: Осипа Грабовенська, Антоніна Кичунова Вишневська, Ольга Світла, Стефанія Демянчукова, Галия Андрюхович, Оксана Лемеха, Марія Івана Богува.

Контрольна комісія: п. Шаркова, Александра Лисинецька, Марія Семянчукова.

Провід секцій: пропагандивно-організаційна Оксана Лемеха, — культурно-освітня: Ольга Світла, господарсько-імпрезова: п. Грабовенська і Антоніна Кичунова.

Бажаємо новому Видлові якнайбільше сил до праці і сподіємося, що Видлов доджить всіх зусиль, щоб діяльність товариства була дієвою СЛУЖБОЮ УКРАЇНІ.

Бути членом „Просвіти“ — обов'язок кожного Українця!

по наших передмістях!

Бельведер будиться до життя

В суспільно-національному житті Станиславова за останніх 10 років передмістя Бельведер брало завжди живу активну участь і на тому відтинку може похвалитися гарними осягами.

За панування советів Бельведер, як і все наше зорганізоване життя,

(1 життя бойовика. — Продовження з 2 стор.).

Інгілляції йшли справно даліше. Чеховський не помічував ні разу тіней, що просувалися легко побічною, чи за ним. Кожного дня в іншому місці ждав, чи проходив якийсь молодий, нічний незамітний чоловік побіч комісара та губився серед людей чи закрутів вулиць. Не знав „Мільцьо“ (здрібніле Ім'я Чеховського, яким Його часто називали), що кожний з тих незамітних людей несе Йому в дарунку смерть. А молода гарна дівчина не раз ждала в раїні чи пополудневих годинах при вул. Казимиривській певно на милого ждала. Чи не помітив Чеховський, що в очах тоЯ дічини замість тугої за мілім — чайтесь сталі?

Грудень, січень, лютий проходять на інзіглії, яка зрештою ніяких нових матеріалів про Чеховського не дав. Але Й діл зібрани дані, ці що є, вистарчують вповні. Систематично ходить він щоранку тою самою дорогою вул. Стрийська, але парку, і знов вул. Стрийська до трамваєвої зупинки. В ранніх годинах рух на тих вулицях мінімальний, поліцістів, чи озброєних військових, що мали б бути грізні при погоні за вбивником, майже никоти тут немас. Тези, що прилягають до дороги, якою Йде Чеховський —

закінчили. Активніші Українці були змушені усунутьися в тінь, інші знову шукати захисту перед жідо-комуню в інших сторонах.

З хвилюю утечі червоних Бельведер, пам'ятаючи про свою світлу минувшину, приступив до відбудови суспільного життя в дільниці.

Як звичайно, так і цим разом починала молодь та почала організувати працю в дільниці. Передусім перебрала вона під свою опіку домівку б. читальні „Просвіта“, яку безінтересово збудували власними руками, оснувала дні 12. серпня ц. р. курін Організації Української Націоналістичної Молоді „Січ“, прикладаючи за своєго патрона полк. Івана Богува.

В рядах молоді Бельведеру відчувається ще брак багатьох активних її членів, розсіяних сьогодні по світі, але ті, що вже стали до праці, беруться до неї з ідейним підходом, даючи запоруку, що праця їх, хоча спочатку буде трохи скромна, однак не менше вартісна.

Старші громадяни дільниці теж не остають позаду й на днях уже візьмуть участь у віднові життя в читальні „Просвіти“, а жінки знайдуть поле до праці в т. в. „Жіноча Служба Україні“.

Можна отже сподіватись, що вже в найближчому часі суспільно-культурне життя дільниці поверне до давніх розмірів, так, що скоро усунеться ті браки, які повсталі в цілості суспільно-національного життя дільниці за останніх двох літ більшевицької влади.

РОС.

Від наступного числа газети „Українське слово“ будемо друкувати матеріали про таємниці тюремних мурів НКВД в Станиславові. Рівночасно закликаємо керівників районних с. дів подавати нам матеріали про написи на стінах та ідунках в'язниць.

РЕДАКЦІЯ.

ховський — прогарні, з одного боку Стрийський парк і повістравова площа, з другого виходи на вулецькі горби, Стрийський цвинтар і горби біля вул. Пелчинської. В такий терен певно не буде пускатися логоня, що може бути зложена найбільше з двох-трьох випадкових цивільних людей. До того ж вони правдоподібно не будуть узброєні, а перед собою матимуть людину зі збрзою в руках і рішено на все.

В такій ситуації можна приступити до подрібного опрацювання цілого пляну. Немас сумніву, що робота буде виконана рано в год. 7:10—7:30 на трасі між домом і трэмваєвою зупинкою.

Дальше Йде про вибір самого виконавця. На просьби Юрка — Давін не може бути глухий. Він гарно зробить це сам — він не розкошлив, відваги Йому не бракус, він опачований, спокійний. Правда, що молодий він ще трохи, 20 років тільки Йому, та тут Давін тямить, що він сам, маючи 19 років браз участь у „мокрій роботі“ і зовсім добре почувався та Й добре її виконав. А на війту чи не Йдуть 18 і 20-літні, і чи якраз не ці молоді ідейні запальні люди — на більші г. р. воєн і революцій? Старші, звичайно, називають їх „дурними дітьми“, „негативістами“ чи Й інші, але чи не толу, що вже забули,

(Українці в Генерал-Губернаторстві. Докінчення з 2 стор.).

учнями: 1 проф. фахова школа з 2 учителями і 32 учнями; 1 технічна фахова школа з 5 учителями і 70 учнями. Разом 948 шкіл, 1.545 учителів (льок), 96.946 учнів (учениць), 10 шкільних інспекторів. Крім цього 35 захоронок з 35 провідницями і 35 заступницями провідниць і 1.295 дітей, 616 дитячих садків, з 550 вищколімітними провідницями. Поза цим зорганізовано 19 курсів для провідниць садків, курс для учительок господинських шкіл, у підготовці — 2 курси для учительів народніх шкіл, що не мають повних кваліфікацій. Розбудову цієї широкої сітки українського шкільництва завдають Українці наскрізь прихильному ставленню нім. шкільної влади та повному матеріальному забезпеченню державою.

2. **Культурно-освітня праця.** Нім. влада зліквідувала всі давніші культурно-освітні установи. — На їх місце покликано одноцибу організацію у формі т. зв. Українських Освітніх Товариств (УОТ). І так на терені ГГ було 808 УОТ-ів із 42 тисяч членами (29.254 чоловіків і 12.791 жінок). Число бібліотек УОТ виносило 526 з 110.815 книжками. При УОТ зорганізовано 187 жіночих секцій, 119 самоосвітніх гуртків, 429 театральних гуртків і 280 хорових гуртків. Влаштовано 391 концертів, 1.454 ріжніх імпрез, 204 курсів неписьменних, 201 курсів ріжного роду та 1.505 викладів.

3. **Опіка над молоддю і людиною.** В ГГ діяли такі українські клітини молодді: Курені Молоді разом з чотирма юнацтва, 468, шкільні курені юнацтва 28, шкільні курені новиків 52, спортивні товариства 18, пожежні сторожі 46, разом 612. В Куренях Молоді було 14.857 членів, з того 8.634 чоловіків і 6.223 жінок, у спортивних Т-вах 900 членів, у пожежних сторожах 1.870, разом усіх 17.597. Улаштовано 36 курсів для провідників Куренів Молоді у фор-

мі таборів, 2 інструкторські курси для референтів та 1 лещетарський інструкторський табор, відбуто 331 мандрівок. Зорганізовано курси шофірський, вишивкарський, санітарний і т. п. Багато праці присвячено організації т. зв. „Української Служби Батьківщини“, тобто таборів праці, в яких працювала чоловіча молодь коло направи мостів, доріг і т. п. Створено також в листопаді 1940 р. Комісію Допомоги Українському Студенству (Кодус). По кінець травня 1941 р. виплачено титулом стипендії 11.610 зл. і титулом одноразових допомог 1.880 зл. Фонди черпав Кодус із зборів укр. громадянства та з дотації УЦК в квоті 20.000 зл.

4. **Господарська діяльність.** На терені ГГ було Окружних Кооператив 1, Повітових Союзів 10, Кооператив для Загального Закупу і Збуру 873, Молочарських Кооператив 33, Кредитових Кооператив 61, споживчих 17, разом 995. Білянсьова сума перших трьох груп кооператив виносила 10 міліонів золотих. Вони доставили селянам товару на 38.651.000 золотих, їхні обороти виносили 52.650.900 золотих. Центральна каса української кооперації „Украйнбанк“ (в Ярославі, філії в Кракові і Любліні) замкнула рік білянсьовою сумою 2.970.000 зл., а в оборотах осягла суму 41.560.000. Торговельна централія українського господарського життя „УГАС“ мала в 1940 р. 3.022.000 обороту, в перших місяцях 1941 р. цей оборот доховив середньо до пів міліона золотих місячно. Число українських купців виносило в краківській області 441, в люблінській 197. Число українських ремісників доходило до 1.500. На терені ГГ є теж товариство „Сільський Господар“, що об'єднує коло 300 кружків з 7.000 членами. В товаристві працю-

Кожний Українець членом „Просвіти“!

калибр, 9,0 мм, для самооборони. Устійнення дія атентату мас в собі посмак забобону. Виконати роботу можна було виконати щодня, та Давін уважав, що кайкраще вдастися у вівторок, бо це для нього найщасливіший день тижня. Він сам ішов на першу велику роботу саме у вівторок. І вибрали вівторок 22 березня.

У перших днях цього тижня Юрко від'їджав до дому своїх батьків в село Оглядів, Радехівського повіту. Ситуація укладається надзвичайно гарно: поїзд який іде з Радехова до Львова, приїздить на двірець Підзамче десь біля год. 6:45 рано. Звідси безпосередньо дістанеться Юрко на місце роботи, ще на час, а поворотний поїзд до Радехова є вже о 8 год. рано. Цей поїзд мусить Юрко склонити на Підзамчі і ним від'їхати додому. Вже вполудні буде вдома, отже Його кілька години неприсутності ніхто з домашніш не повинен помітити, тим більше, що він і так надто багато дома не просиджува. Алібі буде просто прекрасне — від початку березня був цілий час дома, по за Львовом.

Все приготоване, Юрко жде нетрепливо на день 22 березня. У Львові Міра дальше стверджує, чи Чеховський не змінив способу життя. Ні, все „грас“.

(Докінчення в наступному чиєні).

вало 19 інженерів, 3 ветеринарних лікарів і 11 інструкторів.

5. Ділника супільної опіки і праці. Оп'ку ведено над полоненими Українцями бувшої польської армії і українськими робітниками — втікачами в Німеччині. Для тієї цілі створено в останньому часі окремий відділ праці Української Установи Довір'я в Берліні. З надісланих Американським Чрzonim Хрестом дар в розмірі 105.932 кг. харчами, 20.658 штук одягу, 15.342 метрів полотна, 2.000 пар черевиків. Постійну допомогу в харчах і одязі наділювано для 68.862 осіб (17.213 родин).

Крім цього наділено допомоги для 11 Дешевих Кухонь, що видають середньо харчі для 1.000 осіб, для бур: та захоронок. За товари призначені на цю ціль, заплачено кругло півтора мільйона золотих. Крім цього наділено допомоги на суму 135.000 зл. З товірів розділено 37.957 пар черевиків, 35 вагонів ріжних харчів та одягу на ціну 150.000 зл. На захоронки виплачено допомогу на суму 45.000 зл., крім цього наділено ім допомоги в харчах і одягу.

Щоби прийти з допомогою молоді народніх, середніх та фахових шкіл, зорганізовано 12 бур: в яких було 922 вихованки. На урядження бур: виплачено 13 350 зл., на удержання самопозиції в школах 73.700 зл. (360 учням).

Для опіки над інвалідами створено окрему комісію.

Улаштовано ріжні курси. На 8 поштозих курсах вишколено 350 телефоністок і телеграфісток; крім цього ведено курси торговельні, машинописання, стеноографії, шофера, ский та адміністраційний для урядовців самоуправи. З цього останнього 85 осіб зайнято становище в самоуправних урядах в Холмщині і Підлящі. В порозумінню з Німецьким Фронтом Приці перевищено в ділянці металевого промислу коло 15.000 бувших полонених.

За посередництвом УДК приміщено на працю коло 2.000 осіб на ріжних урядах, для яких 3.000 осіб добуто дозвіл на в'їзд до ГГ, інтервенійовано в ріжних німецьких урядах у ріжних спраях.

Переведено 10 са старих гігантічних курсів, які покінчили 400 осіб. Прі окремих УДК існувало 6 лікарських амбуляторій, а крім того кожний УДК вів працівниць місцевих лікарів опіку над заторов'ям населення свого округа. Цей відділ користувається великими субвенціями коло 400.000 зл. з державних фондів.

6. Фінансовий відділ. За минулій рік зібраз УЦК разом з низовими клітинами, 1,519.440 зл., з чого від 1,426.486 зл. Крім добровільного оподаткування користа УЦК і деякі УДК з дотації уряду. Буджети УЦК і УДК разом на 1941 і 1942 pp. досягають квоти понад 2,500.000 зл.

ДІВНИЙ СОН

Було це на початку червня. Мати чомусь тієї ночі не спала. Від коли забрали большевики її мужа — Михайла, мов з ума зійшла.

Часто вибігала на двір, здавалось, когось виглядала. Іноді, працюючи на колгоспному полі, заливалася слізами, опускала руки і стояла, мов закам'яніла...

Колгоспники, бачучи це, перешіпувались між собою.

— Та, знаєте, її Михайло завзятій був, кажуть, в свого батька вдався! І в „Просвіті“ працював і в „Соколі“, й в кооперативі! Бачите, велика голова була, всюди перед вів, але що з того?! Хотів воювати з комуною, з колгоспами...

— І скільки Йому не говорили: ей, Михасю, нічого не відіш, нас змусять іти в колгосп, а ти уважай, бо твої вороги не сплять! Та не помогло! Поволі, поволі, задерся так з головою сільради, що той зробив Його якимсь націоналістом, бунтівником та й вивезли нашого Михася одної ночі, на Петра рік буде!

— Кажуть, Михайліхі ледве пережила це, страшно чоловіка любила. Як вивозили, то так вчепилася Йому за шию, що мусіли силою її відривати, а опісля важко й побили її за це. А він і слова не міг промовити, лише дуже її поширував. Тільки здалека вже крикнув: „Уважай на Мирона!“ Та й з тим і по хав...

— Їх Мирон, знаєте, батькова голова, десь в місті вчівся, але як довідався про все нещасти, то зразу ж приїхав й маму, бачу, не покидас. Сай коло дому ходить...

— Але, бачу, і на нього вже мають око. Той секретар з партії як приїде, то все розпитує за ним. Ох! Горенько! Ще готов піти за батьком...

Так розказували собі пошелки лю-

ди в селі, коли зустрічали Михайлу, коли бачили, як вона часто стоїть непорушно, немов виглядає когось.

Не спалось таки тій ночі Михайлісі, бо рідко коли спала. Часто вночі кричала несвоїм голосом, то знову плакала, або, прокинувшись, світила „громінцю“ коло ікони Матері Божої та до самісінського ранку молилася.

А Мирон, теж не спав. Часто, однаке, його вдома не було, десь зникав і приходив аж другого дня, то знову, щось писав або читав при свічці і палив якісь папери.

Машу все це дивувало. Бувало як не спить син, вона встане, зайде в кімнату його та й ніжно говорить: „Лягай спати, Миронку, лягай спати, єиночку. Кинь цю науку та відчинь трохи! Поїде і знову до міста, тоді будеш вчитися“ — і гладила сина по русівій голіві, цілуvala в чоло й тихенько плакала, бо важко робилось їй на серці на саму загадку про розлуку з сином, адже ж лише він держав її при житті, в ньому вся її надія.

Довго не спалось Михайлісі та вінкні таки заснула. Пробудившись раненько, підійшла до дверей кімнати сина і дозго надслухувала, опісля тихенько відчинила двері і на порох зупинилася.

Побачила сина, що спокійно спав, зраділа, бо часто неприсутність його тривожила її і не задовільняли її опісля слова Миронка, який за-спокоював Михайліху словами:

— Так треба, мамо, не дивуйтесь, не пора нам тепер спати! Так треба! Колись довідаєтесь „про все, а зараз нікому не говоріть про це.“

Що крилось за цими таємничими словами сина, годі було матері загаднути, однаке сподівалася, що щось приготувалася великого.

Ось і зраділа мати, бачучи сплячого свого Миронка, свою останню надію і тихо підійшла до його ліжка.

Довго прислухувалася до його спокійного віддиху, з любов'ю погладила на кучеряне русіве волосся і сльоза покотилася по лиці, однаке на лиці не було смутку, а якася чудна, тиха радість.

Так, похилившись, стояла Михайліха над постіллю сина, кілька раз простягала руку до русівої голівки, та все зупинялась, мов жалувала перебити синові такого здорового сну.

Вінкні, таки не вдергала і схилившись, тихо, по-своюму, поцілувалася сина в чоло. Миронко в тій хвилині прибудився, а побачивши над собою постать матері, затривожився і тримтячим голосом запитав:

— Що сталося, мамо?

Однаке, сам вигляд матері заспокоїв його, бо замість смутку, лиці її ясніло якоюсь дивною радістю, мати здавалася молодшою, веселішою, такою як тоді, коли був батько.

Серце його радісно забилось, він зразу ж подумав про батька. Мати, відгадала думки сина і не гаючись, почала ро зпідати свій дивний сон.

— Й снілось... Був ясний липневий ранок. Мати святочно прибрана, готовувалася до церкви. Здалека доносилось звучання церковних дзвонів... Погляд матері побіг по небу, яке вкрили якісь дивні сталеві птахи. Тих птахів було дуже багато, вони чинили великий шум. І диво! Нараз ці птахи перемінились в літаки, і почали осідати на землю.

— З цих літаків почали виходити якісь люди, вони були в сірих однотрясах та наблизились до хати Михайліхі.

В тому моменті очі матері зайшли слізми і вона крізь слози радості розказувала даліше.

— Ті люди — Українські Січові Стрільці. Вони держали в руках могутні синьо-жовті прапори. А поперед ішов її Михась — батько Мирона і, піднимуючи високі прапори, кликав: „Слава Україні!“

В. КЛЕНОВИЙ.

ЧУЕШ УКРАЇНО!

Чуєш, Україно! Той шум від нін
шпроків.

Чуєш, Україно! Той зов від гір високих, +
то шипляча стреляєть.

Чуєш, Україно! — це радість
Гільського народу.

Чуєш, Україно! — це велетня, то синові
Ісуса, то сонячні волі.

Чуєш, Україно! — це вікові
Івана — борців.
Чуєш, Україно! — це звіти на заслання,
не десільда свіжих сил.

Чуєш, Україно! — це народ із-кінців ліні
на північ і розплату.

Чуєш, Україно! Це велетень борень велес
північниць кров пролиту.

Канюк.

В РІЧНИЦЮ СМЕРТІ ПОЕТА
Володимир Самійленко

УКРАЇНІ

Ти звіш мене, й на голос мілій твій
З гарячою любов'ю я позичу;
Поки живу думки в душі моїй,
Про тебе, нечай, думати не хочу.
Ік мрію чисту з найкращих мрій,
І захова в серці Україну,
І мрія та, як слітише літо,
Шляхом правдиною поведе мене.

Нехай твой шлях вожкий, нехай тер-
пистий!
Але хіба тоді квіток шукати,
Коли твоє, твійлюбний образ чистий?
Неслучні слози тяжко туманяти?
Коли твій геній настільки променістий
Онечка і почина згасати?
О ні, того скарають муки злотні,
Хто зможе в час такий твоє забути!

В білій твій рідніші ти мені;
Твій несус я сили всі, що маю;
І працю шаху і мої пісні
На вістар твій побожно в складаю.
Наштихи же мене! Нехай у мертвій спі
Я днів моїх дарюю не загаю!
Нехай я знаю, що не дурно жити,
Що за життя тобі я заплатив.

Коли я був дитиною малюю,
Красу твою повсюди я обачав,
Здалася ти веселою, леною,
Мене твій вид веселий чарував,
Тоді я ще душою молодою
Про муки тайні твої не знов;
Тепер же бачу я твої страждання,
І ще зросло мое к тобі кохання.

Прийми же мої пісні, як дар малій
Великоб і вірної любові!
Що зможе дати мій талан слабий
В скрабницю любої твої мови,
Він чесно даєть, і знає, що в час
Історій

Твій син тобі не пожаліє крові,
І що не співати страх всіх погріз
Моїх пісень, моїх за твоє еліз.

Українська мова

(Пам'яті Т. Шевченка)

Діамант дорогий на дорозі лежав —
Тим величним шляхом люд чекай лізав
І шікто не пізнав діаманта того.
Пішло багато людей і тортали його,
Але раз тиши шляхом згасла чудовин

І вилу на шляху діаманту він пішов,
Башкець дорогий він відразу пізив.
І додоля прикіс і гарненькю, як зяв,
Обробив, обточув діамант той камінць
І уставив його у коштовний вінчик.

Сталася днівно подія: камінць засіка
І проміння яснія всіх людей здивував,
І позичим огнем колористкою дівчиною,
І промінням його цеї очі спінить.

Так в іилу на шляху наша мова буде,
І письмово рука її з іилу взяла,
Полюючи її, обробила її,
Положила на юні сили свої.

І в народній вінчик, як в опрану вида,
І як зарю ясну вище хмар піднесла.
І на зліті ворогам засіяла вона,
Ік вінчав дорогий, як та заря ясно.

І сіяла їх, поки сонце стоять.
Хай же ти вороги поніміють скоріш,
Наша ж мова сія щогодана ясніш!
Щоб і сам здивував у мові Тарас,

Щоб поглянуши ся на сіворійські спов.

Він побожно сказав: „Відкіль нам сія“.

Платіть податки!

Невозможні скарбові уряди затягують податки всіх родів. Для інформації подаємо до відома замовлення в справі виплати податків, що слідує:

Вимір і стягання державних податків належить до обслуги ділания скарбових Урядів. Скарбові Уряди підлягають через Уряд Генерального Губернатора, головний Фінансовий Відділ — установленим Фінансовим Інспекторатам. Фінансовому Інспекторові в Станиславові підлягають Скарбові Уряди Станиславів I та II, Рогатин, Калуш, Долина, Стрий і Жидачів.

Фінансовий Інспекторат знаходитьться в Станиславові при вул. Карпінської 7., головний вхід.

Скарбові Уряди Станиславів I та II, разом з Скарбовими касами містяться в будинку Фінансового Інспекторату при вул. Карпінського 7., вхід з противоположної сторони.

Позамісцеві Скарбові Уряди находяться: в Рогатині, вул. Тарнавського (давніше вул. Міцкевича 39), в Калуші, поміщення ще неозначене, в Долині, вул. Міцкевича, в Стрию, вул. Голубки 25, в Жидачеві, вул. Міцкевича.

Державні податки належать як дотепер, виплачувати і надальше, а іменно — залеглі податки негайно, а податки платні в будущості — в означених термінах. На случай недодержання терміну платежі будуть відсотки підвищенні, а крім цього залеглість буде стягатися шляхом екзекуції.

Всі податки належать платити у відповідних вище означених Скарбових Урядах.

Податки повинні бути своєчасно виплачені, і в інтересі держави, яка приступила до інтенсивної відбудови знищеної большевиками господарського життя, і у власних інтересах податника, щоб не наражуватися на зайву конфіскацію при примусовому стяганні податків.

ЖРОНІКА

22
СЕРПНЯ
1941

СЬОГОДНІ — п'ятниця:
† Матея ав.
ЗАВТРА — субота:
Лаврентія муч.
ПІСЛЯЗАВТРА — неділя:
II по Сошестві, Евла.

Збірка на пралор і пам'ятник: в. Кормицький С. 50 крб., в. Василік В. — 30 крб. Хто черговий?

В справі продажі штучних погноїв. Обласний господарський уряд, агрономічний відділ повідомляє, що повільється кооперативам на терені Станиславівської Оblasti продавати штучні погної під озимий ріпак та озимий ячмінь.

На 1 га належить продавати: суперфосфату 200 кг., або томатини 200 " калійної солі 20% 200 " озотових 20% 100 "

Господар, що кує згадані штучні погної, обов'язаний кооперації дати писемне ствердження, яку плюну землі засіє озимою викою, алеу озимим ячмінем.

Кооперація збере ці відомості і через Обласний Сокі Кооперація в Станиславові подасть їх Обласному Господарському Урядові в Станиславові.

Відповідальній редактор: В. Гуцуляк.

УВАГА!

Газету „Українське Слово“ можна запрінумерувати (для міста Станиславова і близької околиці) в кіоску при вул. Гославського ч. 21, і там відбирати кожне число газети, доки не буде працювати пошта. Кольпортери з міста і районів доставлять газети рівно ж у тім кіоску.

ВІДОЗВА

Рада філії „Сільський Господар“ у Станиславові згідно з повідомленням Головної Ради т-ва — „Сільський Господар“ у Львові поміщенням в ч. 9 „Українського Слова“ — визнає всі кружки „Сільського Господаря“ приступити негайно до праці згідно з об'язуючим статутом і в тій цілі:

1. Установити особовий склад рад кружків „Сільського Господара“.

2. Піднайти в селі відповідне приміщення для праці т-ва та відповідний господарський об'єкт для практичного пропагування рациональної господарки.

3. Організувати та керувати актуальними господарськими працями, як збирання урожаю, посів озимини, осіння управа землі і т. ін.

4. Допомагати при справедливім розподілі та скорім стяганні всіх державних контингентів, у першу чергу збіжжя, м'яса, сіна, молока і ін.

5. Співпрацювати з кооперацією при збуті і продажі с/г продуктів та різних господарських зарадів.

Селяни, всі як один, висуваються у члені одинокого свого станового товариства „Сільський Господар“.

Станиславів, дни 18. VIII. 1941 р.

Рада Філії „Сільський Господар“.

2—2

Оголошення

Управа „Жіночої Служби Україні“ подає до відома, що додаткові висли до товариства й воєніноків секції та висли на курс німецької мови, як рівніж полагоджування всіх справ Т-ва, будуть відбуватися щоденно в годинах 11—1 попол. і від 18—20 веч. у дому „Жіночої Служби Україні“, вул. Сапожинська 15. II. пов.

Повідомляється членок пропагандиво-організаційної секції, що сходини секції відбудуться в п'ятницю 22-го II. м. о год. 7:30 веч. у дому від.

Оголошення

в справі заборони жидам заниматись торгівлею

Цим забороняю жидівському населенню міста Станиславова займатись торгівлею споживчими товарами та товарами вживку якогонебудь роду.

Звертаю увагу, що арійському населенню заборонено заохочуватись харчевими продуктами у жидів.

Сподівається, що не розпорядження зайде в арійському населенню приватно в арозуміння.

Супроти жидів, які переступлять цю заборону, виступиться якнайстрогіше. Їх по покаранню відішле в примусовий табор праці.

При переступленні цієї постанови арійцями, задержую собі відповідне право на накладання карі.

Станиславів, 18. серпня 1941 р.

КОМІСАР МІСТА:

(-) БО

Друкарня Управи м. Станиславова, вул. Сапожинська 4.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ТЕАТР

Ім. І. Франка в Станиславові

ПРЕМ'ЄРА

ПРЕМ'ЄРА

Субота, 23 серпня 1941 р. о год. 18 веч.

Неділя, 24 серпня 1941 р. о год. 12 і 18 веч.

М. ДУЖНИЦЬКИЙ

ОЙ Морозе Морозенку...

Драма на 3 дії, музика Р. СІМОВИЧА.

Режисер: . . . О. БОЖЕДАН.

Директор: . . . І. НЕДЛЬСЬКИЙ.

Художник: . . . О. ДІКІЙ.

Хормайстер: . . . О. САДОВСЬКИЙ.

Каса театру відчинена від год. 10-ої до 13-ої та від год. 14-ої до 18-ої веч.

Білети від 3-ох карб. до 8 карб.

Шість третього дзвінка вхід до залі заборонений.

МЕБЕЛЬНО-

БУДІВЕЛЬНА

СТОЛЯРСЬКА

РОБІТНЯ

Панаший Володимир

СТАНІСЛАВІВ,

вул. Бельведерська ч. 6.

виконує на замовлення —

меблі, скляпові урядження,

бурову обстановку та великі

інші столлярські роботи.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Дня 18. VIII. 1941 р. відкритий великий меблевий магазин, — під фірмою —

ІВАН КРЕТІВ

ВУЛ. СМОЛЬКИ ч. 3,

де продається всякої роздрібної меблі готові і на замовлення.

ІНФОРМАЦІЇ

що до продажі уживаних меблів уділяє канцелярія фірми.

Розшукуючу музу ГОНІОВСЬКОГО ПАВЛА з с. Колодіївки, змобільованого 15. IV. 1941 р. і висланого на роботу в Незаніїв, обл. Львів, р-н Камінка Струмілова, де перебував до вибуху війни.

Відомості прошу подавати на адресу Гоніовська Марія, с. Колодіївка, обл. Станиславів.

1—1

Розшукуючу ВІНТОНІКА ВАСИЛЯ, с. Онуфріївка, літ 33 з с. Стриганиці, станиславівської області, змобільованого червоною та приділеного до телефонічного підділу. При відвороті большевицьких військ вивезений у околиці Проскурова.

Хто міг би подати вістку, прошу подавати на адресу брата: Вітовськ Яків, Станиславів, Вовчинецька 19. 1—1

Розшукуючу ЩЕРБАНЮКА ПЕТРА а с. Підлужа, п. Станиславів, який змобільзований до війська в травні ц. р. в станиславівський військовий магазин при вул. Сапожинській.

Вістку прошу подавати на адресу дружини: Станиславів, Сапожинська 4. 1—1

Розшукуючу брата ДЖУСА МИХАЙЛА з с. Пасічника, змобільованого 22 червня 1941 р. та відвезеного в напрямі Проскурова.

Відомості прошу слати на адресу: Джус Федір, Станиславів, вул. Шидловського 3. 3—2

Розшукуючу СЛЮСАРЧУК ОЛЬГУ, арештовану 11 вересня 1940 р., засуджену на кару смерті в квітні 1941 р. В станиславівській тюрмі находилася ще до 1 липня ц. р., опіка проходила без вісти.

Відомості прошу подавати, устно або листовно, на адресу: Слюсарчук Микола, Станиславів, вул. Потічна 20. 3—3

Розшукуючу ГОРОДЕЦЬКОГО ФЕДІЯ з Межигірця коло Галича, арештованого НКВД в грудні 1940 р. та вівезеного в березні 1941 р.

Відомості прошу слати на адресу: село Межигірці коло Галича, Городецька Кеєва. 3—2

КІНО «ВІКТОРІЯ»

«ПОТРІЙНЕ ВЕСІЯ».

Додаток: «НОВИЙ ТИЖНЕВИК».

Початок: год. 5 і 7-15 в неділі 1-15, 5, 7-15.

КІНО «УРАНІЯ»

«ЛЮБИЙ АВГУСТИН».

Додаток: «ТИЖНЕВИЙ ОГЛЯД».

Початок: год. 16 і 18.

Видав: Іван Чепига.